

Eerder verschenen

De serie RP-Westerlee

(16 delen)

Corrupt

(uit de serie District Groningen)

Ook van deze auteur

God en de Mammon

Kwaadaardig

Brave New Books

Eerste druk 2024
Coverfoto: © Depositphotos
ISBN: 9789465018003

Uitgeverij: Brave New Books (onderdeel van Singel Uitgeverijen, Amsterdam)
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Geert Fokkens

Uit de serie

District Groningen

Kwaadaardig

Hoofdstuk 1

Majoor Jannus Beertema zuchtte. Hij was bezig met een moeilijke puzzel. Op zijn bureau lagen de dossiers van vier opperwachtmeesters die hadden gesolliciteerd naar de functie van groepscommandant.

Onlangs was de groepscommandant van de landgroep Bedum met vervroegd pensioen gegaan. Dat was al triest genoeg. Adjudant Van Beek was afgekeurd nadat bij hem de diagnose dementie was gesteld.

Er moest een opvolger worden aangesteld. Als commandant van de districtsuniformdienst was Beertema de eerstverantwoordelijke en dus zijn taak om een selectie te maken uit het aantal gegadigden die op die functie hadden gesolliciteerd.

Gewoonlijk was hij nooit in het weekend op het districtsbureau, maar omdat op deze zaterdag, veertien november, in diverse dorpen van de provincie de intocht van Sinterklaas werd gehouden was hij toch aanwezig. Er moest namelijk veel personeel worden ingezet voor de nodige ondersteuning en verkeersmaatregelen. Niet dat de ervaren mannen van de diverse landgroepen het niet aankonden, het was immers een gebeurtenis dat ieder jaar weer plaatsvond. Maar met zoveel evenementen tegelijk bestond natuurlijk altijd de kans dat er iets mis zou gaan en dan was hij in ieder geval paraat om direct te kunnen ingrijpen.

Maar dat was tot nu toe niet nodig geweest, in tegendeel, alles verliep vrij rustig. Nu hij toch weinig te doen had doodde hij de tijd met iets waar hij al een aantal dagen mee bezig was. Alle gegadigden moesten worden beoordeeld en dat was nog een heel gedoe. Hij had de gegevens van vier opperwachtmeesters die als beste uit de selectie waren gekomen op zijn bureau liggen. Dat wil zeggen dat hij hun dossiers van personeelszaken had gekregen en dat hij daaruit een keuze moest maken om die vervolgens ter beoordeling aan de districtscommandant voor te leggen.

Hij was zo geconcentreerd daarmee bezig dat hij het klopje op zijn deur eerst niet opmerkte. Bij de tweede iets hardere klop hief hij zijn hoofd op. “Binnen!”

Een wachtmeester die hij herkende als een centralist van de CMK¹ stak zijn hoofd om de deur. “Neem mij niet kwalijk, meneer, maar wij hebben een telefoonstoring.”

“Een telefoonstoring?” herhaalde Beertema. “Kom je daarvoor helemaal naar boven lopen?”

“Eh, ja, majoor. Ik kan u ook niet via de interne lijn bereiken. Het is een grote storing bij de PTT.”

“Hoe ernstig is het?”

“Alles ligt plat, ook het mobilfoonverkeer.”

“Heb je adjudant Santema al ingelicht?” Hilbert Santema was de chef van de CMK, maar die had dat weekend vrij.

¹ CMK = Centrale Meldkamer

“Eh, nee, majoor, hij is ook niet telefonisch te bereiken. De storing treft ook het particuliere net en zoals het zich nu laat aanzien betreft het vrijwel de hele provincie Groningen en een deel van Drenthe. Zelfs onze collega’s van de Gemeentepolitie zijn onbereikbaar.”

“Goed, ik loop met je mee,” besloot Beertema.

In de ruimte van de CMK aangekomen kreeg Beertema meer informatie.

“We hebben geen contact met onze voertuigen via de mobilfoon,” deelde de opperwachtmeester mee die Santema’s plaatsvervanger was.

“Wij kunnen dus helemaal niemand bereiken,” begreep Beertema, “ook de groepsbureaus niet via de telefoon.”

“Zo is het, meneer.”

“En via de telex, dan?”

“Die maakt ook gebruik van het telefoonnet,” legde de opperwachtmeester uit, “helaas, majoor.”

Beertema schudde zijn hoofd. Dit was een flinke crisis, begreep hij. Zijn rang van majoor hield in dat hij tevens de plaatsvervangende districtscommandant was. Bij afwezigheid van luitenant-kolonel Rademaker moest hij nu de nodige maatregelen nemen, vooral omdat Rademaker ook niet telefonisch bereikbaar was.

“Hoe zit het met de portofoons?” vroeg hij ten einde raad.

“Die doen het wel,” legde de opperwachtmeester uit, “die hebben een eigen voeding via hun batterijen. Maar zij kunnen alleen onderling met elkaar communiceren, tenminste wanneer zij niet te ver van elkaar verwijderd zijn. Met het mobilfoonnet kunnen zij echter op dit moment geen contact maken.”

“Ja, ja,” zei Beertema nadenkend. “Kunnen we dan wel een kettingverbinding opzetten? Ik bedoel dat iedere portofoon contact maakt met de dichtstbijzijnde portofoon en dat we zodoende berichten kunnen doorzetten via een aantal portofoons die bij elkaar in de buurt liggen.”

“Dat kunnen we proberen, majoor. Ik ga er meteen mee aan de slag.”

Ongeveer een uur later stapten de wachtmeesters De Vries en Lubach in hun GSA.² Zij hadden die dag geassisteerd bij de sinterklaasintocht in Slochteren. Na afloop daarvan was er een evaluatiebijeenkomst geweest in het groepsbureau. Groepscommandant Menger had zijn mannen bedankt en geprezen voor het vrijwel vlekkeloos verlopen evenement.

Maar ook in Slochteren was het telefoonverkeer uitgevallen. Ook de mobilfoon bleek niet meer te werken. Iedereen kreeg daarom de opdracht mee om de portofoons aan te laten omdat die nog de enige communicatiemiddelen waren.

Reinder de Vries en Daan Lubach waren de wachtmeesters van het dorpje Harkstede dat bij de landgroep Slochteren hoorde. De Vries startte de Volkswagen bus en sloeg de richting van Harkstede in.

² GSA = Groep Surveillance Auto

Lubach had een extra dienst gedraaid in verband met de sinterklaasintocht en die dienst zat er nu voor hem op. De Vries had echter weekenddienst en nadat hij zijn maat bij zijn huis had afgezet besloot hij om maar meteen even een surveillanceronde te rijden.

Het was een prachtige herfstdag geweest en hoewel de zon al behoorlijk laag stond was het nog altijd erg aangenaam. Hij reed in de richting van het voetbalveld van VVH, de voetbalclub van Harkstede. Het eerste team speelde die middag een competitiewedstrijd tegen de Eexter Boys en het kon natuurlijk geen kwaad om even te controleren of daar alles naar behoren verliep.

Hij reed over de Hamweg, want zowel het clubhuis als de speelvelden lagen daaraan. Toen hij er bijna was kwamen veel mensen hem tegemoet, lopend of op de fiets. De wedstrijd was kennelijk al afgelopen.

De Vries draaide het portierraampje aan zijn kant omlaag en vroeg aan de eerste de beste voorbijganger: "Hou'st aofloop'n?"

"Twei nul veur ons," riep een jonge supporter met een brede grijns. Een groepje van vijf jongens begon hard en vooral vals te zingen: "VVH gait nooit verloor'n, knup 't in dien oor'n!"

Lachend stak De Vries zijn duim omhoog en liet het busje weer optrekken.

Hij kwam bij het toegangshek van het voetbalterrein. Daar merkte hij dat de meeste supporters al waren vertrokken, want het was er niet druk meer. Hij zag alleen voorzitter Jongma in gesprek met Bertus Ramaker, de trainer van het eerste elftal. "Is alles goed verlopen?" vroeg hij.

"Alles is prima in orde," zei Jongma breed grijnzend. Natuurlijk was hij in zijn nopjes met de winst.

De Vries nam afscheid en keerde het busje. Langzaam reed hij terug over de Hamweg om zijn surveillance door de bebouwde kom van het dorp te vervolgen. Hij haalde weer een paar supporters in die jolig heen en weer over de weg zwalkten. Hij liet het gaspedaal los en liet het busje op stapvoetsnelheid achter de groep uitrollen. Ze waren bijna bij de plaats waar de Donkerslaan aansluit op de Hamweg toen een van de jongens plotseling struikelde en in het gras van de berm terecht kwam. De Vries trapte op zijn rem en twee andere jongens liepen voor zijn bus langs om hun gevallen kameraad weer omhoog te trekken. Maar die schudde hen van zich af en wees naar de sloot die langs de berm liep. Hij riep wat en De Vries draaide zijn raampje weer omlaag. "Wat is er aan de hand?"

"Doar ligt ja aine!" riep de knaap terug.

De Vries stapte uit en liep naar de plek die de snuiter had aangewezen. In het water van de sloot lag inderdaad iets wat op een mens leek. In ieder geval zag hij een beige jack die over de rug zat van wat waarschijnlijk een man was. Hij liep erop af en knielde. Hij reikte naar de jas en trok het lichaam naar zich toe. Maar hij kreeg hem niet zomaar uit het water; hij was behoorlijk zwaar.

"Help me even!" riep hij naar de jongens die stonden toe te kijken.

Met z'n vijven wisten ze de man, want dat was het inderdaad, op de kant te krijgen. De Vries draaide hem op z'n rug. Een schok voer door hem heen en de jongens sprongen van ontzetting achteruit. De gapende wond in zijn keel was duidelijk zichtbaar. Maar dat was niet alles, hij kende de man! Benno Diepenveen! Hij kende hem niet alleen omdat hij een dorpsgenoot was, maar vooral als een collega. Niet van de Rijkspolitie, maar van de Gemeentepolitie Groningen. De Vries wist dat Diepenveen een rechercheur was van het Groninger korps. Hij zag meteen dat de man op een akelige manier aan zijn eind was gekomen; de gapende snee in zijn keel maakte duidelijk wat de doodsoorzaak moest zijn. Met een misselijk gevoel wendde hij zijn hoofd af.

Als dorpsgenoot wist hij dat Diepenveen dichtbij woonde, namelijk in de Donkerslaan op nummer negenendertig en dat was bijna bij de aansluiting met de Hamweg, dus in feite op loopafstand van de plaats waar zijn lichaam was gevonden.

Maar wat nu? Door de storing had kon De Vries met zijn mobilfoon geen verbinding krijgen met de wachtcommandant in het groepsbureau en al helemaal niet met de CMK. Hij kon ze ook niet opbellen. Hij probeerde het via zijn portofoon, maar die gaf alleen maar ruis. De afstand tot Slochteren was te groot. Hij keek om zich heen. Een van de jonge supporters kende hij. "Dries, jij woont toch in dezelfde straat als wachtmeester Lubach?"

De knaap die door de adrenaline van de schrik meteen nuchter was geworden knikte. "Dat klopt, schuin tegenover hem."

"Goed," vervolgde De Vries, "hij is vrij. Doe mij daarom een plezier. Loop zo snel mogelijk naar hem toe en vraag hem of hij met zijn portofoon contact met mij opneemt. Heb je dat?"

"Ja, meneer De Vries, het komt voor elkaar." De tiener spurte meteen weg.

De Vries moest nu wachten, hij had geen andere keus. Wachten lijkt altijd lang te duren, zelfs als het maar een paar minuten duurt, maar nu duurde het uiteraard veel langer.

De Vries gebruikte de tijd om een zeil uit de surveillance bus te halen en over het lichaam te leggen.

Ruim tien minuten later kwam zijn portofoon tot leven. Wachtmeester Lubach meldde zich.

"Daan, luister goed," antwoordde De Vries en hij legde uit wat er aan de hand was. Hij besloot met: "Ik heb dus met spoed assistentie nodig. Neem contact op met het groepsbureau. Rijd er desnoods naartoe als je portofoon het niet haalt."

Lubach bevestigde het bericht en zegde toe dat hij onmiddellijk in actie zou komen.

Weer wachten, dus. Dit keer duurde het meer dan een halfuur. Het was al geheel donker toen een GSA met zijn blauwe zwaailicht aan de Hamweg opreed en bij De Vries stopte. Direct achter hem stopte een Ford Taunus met daarin adjudant Menger, de groepscommandant. Die kon De Vries meedelen dat hij via een kettingverbinding van mobilfoons het districts bureau in Groningen-Stad had

weten te bereiken. “De rechercheur van dienst is onderweg, Reinder. Helaas loopt het niet zo soepel als wij gewend zijn, maar in ieder geval heb je gedaan wat je kon doen.”

Inderdaad begon nu het hele circus op gang te komen. Eerst kwam de plaatselijke huisarts om de dood van het slachtoffer officieel vast te stellen. Daarna kwam de rechercheur van dienst, die was dat weekend Hennie Cornelisse.

Zij knielde bij het lichaam en haarzelf met een zaklantaarn bijlichtend onderzocht zij hem nauwkeurig.

“Wat denkt u, wachtmeester, is hij het slachtoffer van de seriemoordenaar?” vroeg Menger. Dat was een logische conclusie, immers was hij op dezelfde manier omgebracht als alle andere eerdere slachtoffers van de nog steeds voortvluchtige moordenaar.

“Daar lijkt het wel op, adjudant,” antwoordde Cornelisse, “maar er zal desondanks nader onderzoek moeten plaatsvinden.” Zij richtte zich op. “Was hij wezen stappen in Stad?”

Menger keek verbaasd. “Niet dat ik weet.” Hij keek De Vries aan. “Weet jij dat misschien, Reinder? Jij kent hem beter dan wij.”

De Vries schudde zijn hoofd. “Volgens mij ging hij nooit stappen. Hij is bovendien getrouwd. Daan zit op dit moment met zijn vrouw te praten.”

Op dat moment stopte er een Ford Transitbusje, de technische recherche was gearriveerd.

Het liep al tegen twaalf uur toen iedereen was vertrokken. Het lijk werd overgebracht naar het mortuarium van het Academisch Ziekenhuis in Groningen-Stad alwaar de autopsie zou plaatsvinden.

Hennie Cornelisse vertrok naar het districts bureau om haar bevindingen in een proces-verbaal vast te leggen.

Inmiddels was ook de telefoonstoring verholpen; alles was weer normaal. Behalve natuurlijk voor de familie Diepenveen.

Cornelisse ging achter haar bureau zitten en draaide een vel papier in haar typemachine.

Zij had net de eerste pagina af toen de telefoon op haar bureau begon te rinkelen. Ze kreeg Tom van der Brom aan de lijn. De chef van de districtsrecherche was door zijn collega Beertema ingelicht over de moord op Benno Diepenveen. Nu wilde hij van Cornelisse alle feiten horen.

Toen zij was uitgesproken zei Tom: “Ik weet dat je maandag een roostervrije dag hebt, Hennie, want je bent dit weekend de rechercheur van dienst. Toch wil ik je vragen om die dag op een ander moment op te nemen en morgen gewoon aanwezig te zijn. Jij was er als eerste bij. Daarom wil ik dat jij er meteen mee verder gaat.”

“Dat is goed, kapitein. Tot maandag, dan.”

Hoofdstuk 2

Douwe en Aaf hadden die zaterdag de dingen gedaan die zij altijd op zaterdag deden. Zo hadden ze, zoals gewoonlijk, in Winschoten hun weekendboodschappen gedaan. Daarbij hadden ze nog moeten omrijden omdat ook in deze stad een aantal straten waren afgezet in verband met de sinterklaasintocht. Toen zij weer thuiswaren in hun huis aan de 1^e Garstenlaan in Westerlee wilden ze Annemiek en Elsbet opbellen, maar kwamen tot de ontdekking dat de telefoon dood was.

“Lekker rustig,” had Douwe glimlachend opgemerkt.

“Dan gaan we straks even bij ze langs,” stelde Aaf voor, “als we naar de kroeg gaan.”

Het was die avond acht uur toen ze de praktijkruimte van veearts Rademaker binnenliepen. Ze troffen alleen Elsbet aan.

“Annemiek is naar boer Wielinga,” vertelde zij, “een van zijn koeien heeft een stuitbevalling. Hij was haar komen ophalen, want de telefoon doet het niet. Hij hoopt dat het nog niet te laat is.”

“Dat is erg vervelend,” vond Douwe.

“Wij wilden jullie vragen of jullie morgen bij ons koffie komen drinken,” zei Aaf.

Elsbet glimlachte. “Laten we het omdraaien. Annemiek heeft dit weekend oproepdienst, dus komen jullie morgen maar bij ons.”

Aldus afgesproken waren Douwe en Aaf naar de enige kroeg gelopen die Westerlee rijk was.

Daar brachten zij de rest van de avond door. Het was er erg gezellig. Douwe zat aan de bar samen met Luppo Broere en Aaf speelde aan een tafeltje een spelletje kaart met een paar vriendinnen.

Tegen een uur die nacht vertrokken ze naar huis.

Om tien uur de volgende dag meldden zij zich bij het huis van Annemiek en Elsbet. De meiden hadden een rijk uitgevoerde koffietafel klaarstaan.

“Dat was even schrikken gisteren,” vertelde Annemiek. “We hadden ineens geen telefoon. Dan pas merk je hoe je in deze moderne tijd ervan afhankelijk bent.”

“Is het nog goed gekomen met dat kalf van Wielinga?” vroeg Aaf.

“Gelukkig wel,” antwoordde Annemiek met haar mond vol. “Hij was meteen naar hier gereden toen hij merkte dat zijn telefoon het niet deed en dat was net op tijd. Het kalf is gezond ter wereld gekomen en de moederkoe is ook in orde.”

De telefoon ging en Annemiek liep naar de praktijkruimte om hem op te nemen.

“Het is voor jou, paps,” zei ze toen ze weer in de huiskamer kwam, “Jan Vink probeert je te bereiken.”

Verbaasd liep Douwe naar de praktijkruimte en nam daar de telefoonhoorn op die naast het toestel lag. “Ja, Jan, wat is er aan de hand?”

Jan Vink had die dag dienst als wachtcommandant op het groepsbureau in Scheemda. “Ik ben gebeld door Tom van der Brom,” deelde hij mee. “Hij heeft eerst geprobeerd om jou thuis te bellen en toen dacht ik dat jij wel eens bij Annemiek kon zijn.”

Douwe grijsde, wat Jan natuurlijk niet kon zien. “Jij kent mij goed, Jan. Wat wilde hij?”

“Of jij hem even terug wilt bellen, op zijn privéadres.”

“Goed, dank je wel,” zei Douwe. Hij drukte af en belde meteen het hem bekende nummer.

“Ik moet je even bijpraten over gisteren,” deelde Tom hem mee toen hij hem aan de lijn had. Vervolgens kreeg hij het hele verhaal te horen over de moord op rechercheur Diepenveen van de Gemeentepolitie Groningen en de omstandigheden waaronder die gevonden was.

“Heb je commissaris Brouwer ingelicht?” vroeg Douwe.

“Dat heeft Jannus gedaan. Die is natuurlijk geschokt dat het een van zijn mensen betreft. Hij wil meteen met ons meewerken in deze zaak.”

“Dat begrijp ik, Tom, maar ik denk dat ook de Rijksrecherche moet worden ingeschakeld.”

“Die heb ik inderdaad al ingelicht,” vertelde Tom.

“Denk jij dat het iets met de seriemoordenaar te maken heeft?” vroeg Douwe verder.

“Ik weet het niet, Douwe. In ieder geval is hij wel op dezelfde wijze omgebracht, maar er zijn toch verschillen.”

“Moet ik naar het bureau komen?” was Douwe’s volgende vraag.

“Ik denk niet dat het nodig is,” vond Tom, “ik denk dat het morgenochtend vroeg genoeg is. Intussen wordt er natuurlijk wel aan gewerkt. Hennie Cornelisse verhoort vandaag Diepenveens vrouw, dat doet zij samen met Stanley Wijntak, die heb ik daarvoor in dienst geroepen.”

“Mooi, morgenochtend dan. In ieder geval bedankt dat je mij alvast hebt ingelicht. Een prettig voortzetting van het weekend, Tom, en groetjes aan Ginnie.”

Het was op maandagochtend natuurlijk het onderwerp van gesprek tijdens de briefing die Douwe hield met zijn diensthouders. “Ik ga straks naar beneden om de bespreking hierover in de onderzoekskamer bij te wonen,” kondigde Douwe aan. “Hoe is het verder gegaan tijdens de telefoonstoring?” ging hij verder. “Zijn er nog problemen geweest?”

“In Eenrum was er een ongeval waarbij een vrouw op de fiets door een auto is aangereden,” meldde Beertema. “Het heeft nogal wat voeten in aarde gehad voordat er eindelijk een ambulance ter plaatse was. Gelukkig is het allemaal goed gekomen en het gaat nu redelijk goed met het slachtoffer. Wel hebben de wachtmeesters van Eenrum de bestuurder van de auto aangehouden, vermoedelijk had hij teveel gedronken.”

“Mooi,” zei Douwe goedkeurend, “nog meer?”

“Niets bijzonders,” zei Beertema. “Alle sinterklaasoptochten zijn goed verlopen, ondanks de telefoonstoring.”

“Het was een goed idee van jou om alle portofoons te koppelen,” prees Douwe hem.

Beertema haalde zijn schouders op. “We hebben het een keer eerder gehad,” verklaarde hij, “dat was in 1964. Toen was het veel moeilijker omdat de portofoons in die tijd nogal primitief waren in vergelijking met die moderne dingen van nu.”

“Ik ben in ieder geval blij dat alles redelijk goed is verlopen,” vond Douwe. “Het geeft aan dat ons team zich uitstekend kan aanpassen wanneer er zich calamiteiten voordoen.”

De bijeenkomst werd gesloten en Douwe liep met Tom mee naar de onderzoekkamer om bijgepraat te worden over de moord op Diepenveen.

Daar deed Hennie Cornelisse haar betoog. “De werkwijze van de moord is vrijwel hetzelfde als die van de huurmoordenaar,” vertelde zij, “maar er is toch een belangrijk verschil. Alle eerdere slachtoffers waren vrij jonge vrijgezelle mannen die waren wezen stappen in Stad. Collega Diepenveen is echter geen vrijgezel, bovendien is hij al aardig op leeftijd. Hij zou namelijk over twee jaar met pensioen gaan. Hij was gewoon thuis en hij was volgens zijn vrouw alleen maar even gaan wandelen. Dat deed hij wel vaker. Vroeger deed hij dat samen met zijn hond, maar nadat die dood was gegaan bleef hij dat doen. Even een frisse neus halen, noemde hij dat. In feite is hij op nog geen honderd meter vanaf zijn huis gevonden.”

“Jullie hebben zijn vrouw verhoord, begrijp ik,” zei Tom.

“Inderdaad, kapitein, en ook zijn dochter. Ik had zaterdagavond al een eerste gesprek met mevrouw Diepenveen gehad, maar toen was zij nog erg overstuurd. Gisteren ben ik samen met Stanley naar haar toe geweest voor een nader verhoor. Toen was op dat moment ook hun dochter aanwezig. Beiden hebben geen idee wie een eventueel motief had om zoiets te doen.”

Wijntak merkte op: “Die dochter ken ik van een eerdere zaak, namelijk die van Hoekzema. Zij heet Merel Diepenveen en was een van zijn assistenten op het provinciehuis.”

Douwe knikte. “Ja, dat weet ik nog, zij is het hoofd van de afdeling Cultuur van de provincie, als ik het mij goed herinner. Jij hebt haar samen met Dirk Zomers verhoord.”

Zowel Wijntak als Zomers bevestigde het.

“Triest voor haar dat zij alweer bij een moord is betrokken en nog wel op haar vader,” vond Douwe. “Hij was een rechercheur van de Gemeentepolitie,” vervolgde hij, “hebben jullie commissaris Brouwer nog verhoord?”

“Nog niet,” gaf Wielenga aan, “we hebben hem alleen ingelicht. Dat verhoor moet nog plaatsvinden.”

“Goed,” zei Douwe, “ik stel voor dat ik zelf met hem ga praten, want ik ken hem natuurlijk erg goed.”

Verder werd besproken hoe het verdere verloop van het onderzoek zou plaatsvinden, maar dat liet Douwe aan zijn team over. Hij ging naar zijn kamer om een afspraak met commissaris Brouwer te maken.

Nadat luitenant-kolonel Rademaker en kapitein Van der Brom de onderzoekkamer hadden verlaten gingen de rechercheurs weer verder met de zaken waarmee ze bezig waren. Voor Hennie Cornelisse en Stanley Wijntak betrof dat de zaak-Diepenveen, want zij was daar als eerste naartoe gegaan en had daarbij assistentie gekregen van haar Surinaamse collega.

“Was hij betrokken bij het team?” vroeg Wijntak. Hij doelde op het gezamenlijke team van de korpsen van Groningen, Hogeveen en de Rijkspolitie dat speciaal was opgericht om de seriemoorden die in hun gebieden waren gepleegd te onderzoeken.

Cornelisse haalde haar schouders op. “Dat zou adjudant Wielenga moeten weten, want hij is ook lid van het team.”

Ze konden het hem niet vragen, in ieder geval nog, niet want hij was net vertrokken nadat hij een telefoontje had gekregen van de CMK; er was een dode man gevonden in Kolham en hij had rechercheur Klaas de Vries met hem meegenomen.

“Dat klinkt alsof onze seriemoordenaar opnieuw heeft toegeslagen,” was Wijntak van mening.

“Het is om wanhopig van te worden,” gaf Cornelisse aan, “die van een paar weken geleden in Kiel-Windeweer is ook nog steeds niet opgelost.”

Opperwachtmeester Zomers kwam bij hen staan. “De autopsie op collega Diepenveen vindt morgen om twee uur plaats,” deelde hij mee. “Ik heb geregeld dat jullie erbij aanwezig zijn.”

“Nou, dank je wel,” reageerde Wijntak. Hij had nog steeds een hekel aan autopsies.

Wielenga en De Vries arriveerden in Kolham bij de Hofslot. Die liep parallel aan de ijsbaan van Kolham. Uiteraard was die niet in gebruik, want het had nog nauwelijks gevroren. Desondanks was het er druk, want de aanwezigheid van de politie had natuurlijk bij veel omwonenden nieuwsgierigheid opgewekt. Vier wachtmeesters van de landgroep Slochteren, waaronder Kolham viel, hielden de belangstellenden op een afstand. Op de schuine kant van de slot lag een gestalte onder een laken

Groepscommandant Menger was eveneens aanwezig. “Het is geen prettig gezicht,” zei de adjudant terwijl hij de handen van de beide rechercheurs schudde.

“Is zijn keel doorgesneden?” was het eerste wat Wielenga vroeg.